

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **D. U.**, narozená X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. X, o invalidním důchodu,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 12. 2020, č. j. X, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2020, č. j. X. Uvedeným rozhodnutím ze dne 18. 9. 2020 zamítla Okresní správa sociálního zabezpečení Ústí nad Labem žalobkyni žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 31. 8. 2020 není žalobkyně invalidní, jelikož z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla pouze o 25 %.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že rozhodnutím ze dne 18. 9. 2020, č. j. X, jí nebyl přiznán invalidní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podala námitky, kterým nebylo vyhověno. Žalobkyně se domnívala, že posudek o invaliditě je v rozporu s lékařskými nálezy odborné lékařky MUDr. J. Rozhodnutí považovala za nesprávné, neboť v posudku ze dne 2. 12. 2020 je uveden závěr, ve kterém je její onemocnění posuzováno jako lehké omezení hybnosti levé dolní končetiny, přičemž žalobkyně toto omezení považuje za střední. Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením v posudku ohledně jejího psychického stavu, kde je uvedeno, že se nejedná o dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav, neboť k psychologce dochází již od června 2020 a ve zprávě ze dne 30. 10. 2020 lékařka doporučila nadále pravidelnou psychologickou péči. Dále žalobkyně poukázala na další zdravotní problém, který má, a to nedoslýchavost, dle žalobkyně se jedná o nevratný stav, vzhledem k tomu, že nebyla nalezena lékařská zpráva, není v posudku více rozebrána. Žalobkyně také nesouhlasila s tím, že porucha imunity nemá dlouhodobý vliv na pracovní schopnost.
3. Závěrem žalobkyně zdůraznila, že nebyla přítomna při jednání o námitkách. Na doporučení posudkové lékařky žádala o přezkoumání jejího zdravotního stavu odborným lékařem - ortopedem. Žalobkyně je přesvědčena, že její zdravotní stav má být hodnocen podle kapitoly XV., oddílu B, položky 8 písm. b) k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“).

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě v uvedla, že odkazované zprávy MUDr. J. a Mgr. K. jsou mezi prameny, ze kterých posudek vycházel. Zdůraznila, že předmětem proběhlého zkoumání byl dopad diagnostikovaných postižení na pracovní potenciál jedince. Závěry smí činit po komplexním zvážení jednotlivých podkladů lékaři s odborností v oboru posudkového lékařství. Poukázala na to, že i přidružené obtíže byly zohledněny, když posudková lékařka shledala naplnění § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity. Námitku nepřizvání k jednání považovala žalovaná za neoprávněnou s odkazem na § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Pro potřebu soudního řízení žalovaná navrhla vypracování posudku posudkovou komisí v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci sociálního zabezpečení.

Další podání žalobkyně

5. Žalobkyně k posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2021 uvedla, že při posuzování její invalidity chyběl odborný lékař z oboru ortopedie. Následně doplnila lékařské zprávy od MUDr. J. ze dne 25. 1. 2020 a od Mgr. K. ze dne 30. 10. 2020. Dále uvedla, že jí byl přiznán status osoby zdravotně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znevýhodněné (dále jen „OZZ“). Žalobkyně se domnívá, že je pro ni těžší najít si nové zaměstnání, pokud se zajímá o pracovní pozici určenou pro osoby zdravotně postižené, zaměstnavatelé ji nemohou přijmout, jelikož má pouze status OZZ. Je tedy nucena vybírat zaměstnání, které je určené na dohodu o provedení práce, které většinou nemá dlouhého trvání. Závěrem uvedla, že na žalobě i nadále trvá.

Ústní jednání soudu

6. Žalobkyně při jednání soudu dne 13. 9. 2022 odkázala na dosavadní vyjádření a žalobu a dále uvedla, že dostala status osoby zdravotně znevýhodněné, což je značná překážka v pracovním procesu, neboť práci sežene jenom v chráněné dílně, a to vždy jenom dočasně, neboť není zdravotně postižená.
7. Pověřená pracovnice žalované při ústním jednání před soudem dne 13. 9. 2022 plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě ze dne 10. 3. 2021 založené na č. 1. 19 soudního spisu.
8. Soud ve věci provedl dokazování protokolem z jednání Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 5. 2021 a dále posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 5. 2021.
9. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování Protokolem Emergency – Interna ze dne 29. 3. 2022, MUDr. R., lékařskými zprávami ze dne 22. 8. 2022, MUDr. P., ze dne 20. 7. 2022, MUDr. N., ze dne 22. 8. 2022, MUDr. R., ze dne 3. 8. 2022 MUDr. R., ze dne 12. 7. 2022, MUDr. R., ze dne 18. 7. 2022, MUDr. R., soud neprovedl.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 25. 5. 2021, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. D. H. pověřené vypracováním posudku pro Českou správu sociálního zabezpečení, Lékařská posudková služba, pracoviště pro námitkové řízení, která při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti dne 2. 12. 2020 posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla ke stejnému závěru, jako předchozí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2021, a to MUDr. M. V., která také dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 8a, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti činila 15 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvýšila tato hodnota o 10 %, celkově činila 25 %.

13. Podle ustanovení § 39 odst. 1 až 5 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla
 - a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
 - b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
 - c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
14. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
15. Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu,
 - a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
 - b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
 - c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
 - d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
 - e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
 - f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
16. Za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.
17. Způsob posouzení a procentní míry poklesu pracovní schopnosti, co se rozumí zcela mimořádnými podmínkami, způsob zhodnocení a využití zachované pracovní schopnosti podle § 39 odst. 4 písm. e) zákona o důchodovém pojištění, pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně vyhláška č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity.
18. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce, která dosahuje alespoň zákonem stanovené hranice (srov. § 38 a § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni 7. 8. 2020, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity alespoň I. stupně, tj. zda nastal pokles její pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

19. Soud se nespokojil se závěry posudku ze dne 2. 12. 2020, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobkyně.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení (předsedkyně komise MUDr. H. H., další lékařka MUDr. M. S. - odbornost fyziatrie a rehabilitační lékařství), posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 25. 5. 2021. Žalobkyně nebyla jednání komise přítomna. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů relevantních pro souzenou věc a spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem pak komise dospěla k závěru, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně ke dni 15. 12. 2020 byl 25 %, což neodpovídá ani invaliditě I. stupně.
21. Komise konstatovala, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., oddíl B, položce 8a přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a to pohybové postižení levého kolenního kloubu pro degenerativní změny, v důsledku degenerativních změn byla provedena implantace endoprotézy levého kolena. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti dle tohoto zařazení je 15 %. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu byla procentní míra poklesu pracovní schopnosti ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 vyhlášky o posuzování invalidity dále zvýšena o 10 %, celkově činí 25 %.
22. Závěrem komise uvedla, že by žalobkyně neměla pracovat v pracovních pozicích s nutností celodenní chůze po nerovném terénu, v nepříznivých klimatických podmínkách a s nutností přenášení těžkých břemen. Vzhledem k lehké nedoslýchavosti by neměla pracovat v riziku hluku.
23. Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudková komise jednala v řádném složení, že její posudek, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že by odborná specializace člena posudkové komise – další lékařky (MUDr. M. S. - odbornost fyziatrie a rehabilitační lékařství) – nesplňovala odborné nároky na posouzení zdravotního stavu žalobkyně, neboť fyziatrie/rehabilitační lékařství a ortopedie jsou lékařské obory zabývající se léčbou onemocnění pohybového aparátu.
24. Lékařky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom dospěly ke stejné kvalifikaci postižení žalobkyně jako posudková lékařka žalované v námitkovém řízení. Výsledným posouzením tedy bylo zjištěno, že žalobkyně dosahuje 25 %, takže z této skutečnosti je patrné, že žalobkyně nesplnila podmínku invalidity

prvního stupně dle zákona o důchodovém pojištění, a to minimálně 35 % míru poklesu pracovní schopnosti.

25. Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise a za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek posudkové komise či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznesly ani žalovaná ani samotná žalobkyně poté, co byly seznámeny s posudkovým závěrem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č.150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší.
28. Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod, nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu většiny zaměstnání pro špatný zdravotní stav. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Dále by měla žalobkyně vzít v potaz fakt, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 15. 12. 2020. Případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, popř. vznik nových zdravotních obtíží po tomto datu nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Z tohoto důvodu soud při ústním jednání neprovedl dokazování doloženými lékařskými zprávami, neboť neprokazují zdravotní stav žalobkyně, jaký měla v době rozhodování. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro správní soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost případně poukazovat na své zhoršující se zdravotní obtíže popř. nově vzniklé zdravotní obtíže, které nastaly po datu vydání rozhodnutí žalované v případném novém řízení o přiznání invalidního důchodu, které může žalobkyně iniciovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce